

[Munch-Petersen.]

skeligt fra den Side. Saa vidt jeg forstod Balancekunstens Resultat, bestod den deri, at det ærede Medlem sagde, at Loven af 1932 maaske kan være god nok, men Invalidenævnet i Sønderborg kunde være noget mere forstaaende. Hvorfor siger nu det ærede Medlem ikke Invalideraadet i København og Socialministeren, for det kunde man lige saa godt nævne. Disse Instanser staar bag ved Invalidenævnets Afgørelser. Det er maaske forstaaeligt, at han ikke siger saadan. Men man kunde saa ogsaa spørge: hvorfor benytter det ærede Medlem sig ikke af sin Indflydelse inden for sit Parti til at faa Socialministeren og andre Ministre til at faa disse Instanser til at afgøre disse Sager paa en mere betryggende Maade? Hvorfor paalægger f. Eks. Regeringen ikke sin Amtmand, Stiftamtmand Lundbye, som Formand for Invalidenævnet i Sønderborg, at vise sig mere forstaaende i disse Sager?

Nej, Sagen er den, at Regeringen naturligvis staar bag disse Afgørelser. Skal man have en mere betryggende Ordning for de sønderjyske Krigsinvalider, maa man gennemføre det Forslag, vi har stillet, man maa sammensætte Invalidenævnet i Sønderborg paa en anden Maade og gøre det uafhængigt af Statens Administration. Kun derved kan Krigsinvaliderne faa deres Ret. Det er nemlig en Ret, det drejer sig om, og ikke en Naadegave fra den danske Stat.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen, at jeg har aldeles ikke gjort nogen som helst hverken forbeholden eller uforbeholden Indrømmelse. Og jeg er aldeles ikke Tilhænger af det gamle latinske Ordsprog, men hvad jeg har sagt, var dette, at jeg forarges og forbavses ikke over, at en Grænsebefolkning, der er saa haardt prøvet som den sønderjyske, under en saa enestaaende Belastningsprøve, økonomisk, socialt, nationalt, kan faa dette Ordsprog som en Tanke i sit Hoved. Nej, det, der forbavser og forarger mig, er, at der i Danmark er en Regering, der oprettholder Tilstande som de nuværende i Sønderjylland.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Chr. Ernst Christensen har Ordet for en kort Bemærkning.

Chr. Ernst Christensen: Jeg skal her udtale, at det Ja, vi i 1920 gav Danmark

nede fra Sønderjylland, ikke var et Ja paa Kurser eller Konjunkturer, ikke et Ja efter Kapitelstakster, men danske Mænds og Kvinders ærlige Ja til deres Fædreland. Og den nationale Strømning, der gaar over Landet i denne Tid som Svar paa de tyske Angreb paa Grænsen, viser til fulde, at vi er rede til at tage den Grænsekamp, som vi har taget i tusind Aar.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. A. Svensson har Ordet for en kort Bemærkning.

A. Svensson: Der faldt en Udtalelse fra dette høje Tings Talerstol, som jeg ikke kan lade uanset, idet det blev sagt, at man maatte ikke undre sig over, hvis under de nuværende Forhold den Anskuelse bredte sig inden for den sønderjyske Befolkning, at hvor man har det godt, er ens Fædreland. Der blev glattet lidt paa det bagefter, men jeg finder det alligevel rigtigt klart og tydeligt at tilbagevise en saadan Udtalelse, den svarer ikke til den dansk-slesvigske Befolknings Tankegang.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Holstein har Ordet for en kort Bemærkning.

Holstein: Jeg skal blot sige til det ærede Medlem Hr. A. Svensson, at hele hans Indlæg og hele hans Argumentation og hele hans Form for Polemik i „Jydske Tidende“ er en eneste Erkendelse af det samme, som jeg har sagt, at man maa ikke forbavses eller forarges over, at en saadan Tankegang kan opstaa i en Grænsebefolkning, naar Tilstande forefindes og oprettholdes som de nuværende i Sønderjylland. Aldeles det samme, saa han har ikke noget at forarges over!

Schmidt: Jeg vil benytte denne Lejlighed til at sige et Par Ord til Forsvar for den danske Befolkning i Sønderjylland. Jeg mener, at jeg kan gøre det som tysk Repræsentant maaske bedre end nogen af de danske Repræsentanter. De Ytringer, som det ærede Medlem Hr. Holstein fremkom med, skulde jo undskyldes, at den Tankegang kunde komme frem hos danske Mænd dernede, at nu var det maaske bedre, at man tog sin Plads andetsteds, dér, hvor man havde det bedst, og det vilde man kalde Fædrelandet. Jeg kender disse Folk, som spørger, om Danmark virkelig kan give dem Mulighed for at leve og blive paa deres fædrene Jord. Jeg maa sige til Forsvar for disse danske Mennesker, at de har aldrig tænkt paa, at de vilde blive Tyske. Det, de